

DON BOSCO

 magazine

**FIFA-scheidsrechter
Nathan Verboomen gaf
10 jaar les in Don Bosco**

**Zorghond Lucy
biedt houvast aan
Kortrijkse leerlingen**

**Bart Decancq
nieuwe provinciaal
van de salesianen**

Wilfried Wambeke
provinciaal

“Als de hele Don Boscofamilie impact kan hebben op onze samenleving, dan mag ze die kans absoluut niet laten liggen”

Gist

Ieder jaar wordt voor de wereldwijde salesiaanse beweging een jaarthema gelanceerd. Voor 2023 heeft Ángel Fernández Artime, Algemeen Overste van de salesianen en tiende opvolger van Don Bosco, gekozen voor: ‘Als gist in onze samenleving. Samen één Don Boscofamilie.’ Hiermee geeft don Ángel aan dat alle mensen die op een of andere manier betrokken zijn bij de initiatieven van Don Bosco wel degelijk het verschil kunnen maken. Als de hele Don Boscofamilie impact kan hebben op onze samenleving, dan mag ze die kans absoluut niet laten liggen. We zijn ervan overtuigd dat Don Bosco een sterk merk is en dat we ook in onze provincie Vlaanderen en Nederland samen kunnen wegen op de samenlevingsopbouw. Waar velen dezelfde weg gaan, wordt gaandeweg het pad geëffend naar meer respect voor de waardigheid van iedere mens en naar degelijke toekomstkansen voor ieder kind.

De opvolger van Don Bosco richt zich met deze jaarspreuk tot twee doelgroepen: alle kinderen en jonge mensen in de huizen en werken van Don Bosco en alle

volwassenen die behoren tot de brede salesiaanse beweging.

Hij daagt iedereen van deze groepen uit om te ontdekken hoe zij

gist kunnen zijn in het deeg van een humane samenleving.

Hiermee verwijst hij naar de passage in het Evangelie

(Matteüs 13,33) waar Jezus de komst van het Rijk van God

vergelijkt met de onvermoede kracht van een beetje gist

dat onopvallend zijn werk doet en het deeg doet rijzen en

smaak geeft.

Don Ángel richt zich bewust niet alleen tot de religieuzen in de

Salesiaanse Familie maar tot alle mensen die met Don Bosco

verbonden zijn omdat zij medeverantwoordelijk zijn voor onze

gedeelde missie in deze wereld. Hoewel ieders engagement op

het eerste gezicht misschien klein en onbeduidend lijkt - zoals

het beetje gist - kan God toch met ieders inzet wonderen verrichten die de hele wereld doordeseinen. We moeten er niet aan twijfelen, zo stelt onze Algemeen

Overste, dat wij als Don Boscofamilie wel degelijk invloed hebben op het

menselijker maken van onze samenleving als we de fundamenteën van

Don Bosco's aanpak vertalen naar onze tijd.

Dit hoeft niet te gebeuren met groot spektakel. Kijk maar naar figuren als

Don Bosco zelf, Maria Mazzarello, Don Bosco's moeder Margherita, Domenico

Savio en Artemide Zatti. Ook heel wat mensen uit onze eigen omgeving die

opkomen voor de waardigheid van iedere mens, maken ons duidelijk dat zij, vaak

in kleine dingen, de wereld een stukje beter kunnen maken. In de brief over

de jaarspreuk is het inspirerend dat don Ángel ook op alle kinderen en jonge

mensen rekent om de hoofdrolspelers te zijn bij de opbouw van een

samenleving waar liefde, gerechtigheid en solidariteit elke dag opnieuw moeten

worden gerealiseerd.

colofon

Don Bosco magazine is een gratis driemaandelijke uitgave van de Salesiaanse Familie voor de beweging rond Don Bosco. Meer info op www.donbosco.be

Hoofdredactie en redactie: Tim Bex, Anja Hoogeveen, Bart Decancq • **Vormgeving:** Revista (www.revista-media.be) • **Coverfoto:** Emy Elleboog •

Illustraties: Penelope Deltour • **Druk:** Van der Poorten nv Leuven • **Verantwoordelijke uitgever:** provinciaal Wilfried Wambeke, François Gaystraat 129

1150 Brussel • **Abonnement:** gratis aan te vragen bij dbmedia@donbosco.be (Vlaanderen) en info@donbosco.nl (Nederland). Uw persoonlijke gegevens zijn

voor u ter inzage. Ze worden nooit aan derden doorgegeven en dienen enkel voor de verzending van Don Bosco magazine. **Giften:** voor Vlaanderen steeds

welkom op Don Bosco Centrale vzw BE27 4272 1008 4573 en voor Nederland op Stichting Don Bosco NL88 INGB 0000 7140 05 met vermelding van

'Don Bosco magazine'.

22 Reportage
Robert Accoe biedt kwetsbare jongeren een time-out in de Kruiskenshoeve

16

Salesiaan Jan Finkers leefde als missionaris in Venezuela

“Als eerbetoon hebben de indianen zijn as opgegeten”

19

Slechtziende Johan (8) volgt iedere vrijdag les in Don Bosco

“Ondanks de vele prikkels zou ik hier graag vaker komen”

20

Hond als hulpmiddel voor leerlingen Don Bosco Kortrijk

“Manier om stress af te laten en even te ontsnappen aan de drukte”

26

Bart Decancq nieuwe provinciaal van de Salesianen van Don Bosco

“Meer inzetten op spontane, charismatische initiatieven”

02 Column

04 Projecten in de kijker

Level Up helpt jongeren letterlijk een treetje hogerop

06 Interview

Oud-leerkracht Nathan Verboomen is scheidsrechter op het hoogste niveau

11 Actua

Binnenkort ook meisjes welkom in Jongenstehuis Vremde

12 In beeld

Feest van Don Bosco

14 Het getal

10 trends die jongeren bezighouden

28 Het panel

31 Boekentip & webshop

32 Avondwoordje

Level Up helpt jongeren letterlijk een treetje hogerop

Veel jongeren hadden last van de lockdowns en de nasleep daarvan is nog steeds merkbaar. Verveling, eenzaamheid, leerachterstand, maar ook toenevende overlast op straat zijn de gevolgen van een jaar vol onverwachte gebeurtenissen en regels. Level Up van Don Bosco Rijswijk wil jongeren helpen hun mentale gezondheid te verbeteren en gaten te overbruggen.

Tekst: Anja HOOGEVEEN

Dit nieuwe project is erop gericht om jongeren te laten klimmen op de maatschappelijke ladder, letterlijk een Level Up dus. Resa Nabibaks, jongerenwerker bij Don Bosco Rijswijk, legt uit: “Wij zien het te vaak in ons jeugdcentrum: jongeren die kampen met mentale problemen, waardoor ze achterblijven in hun ontwikkeling. Als we nú investeren in deze jongeren, geeft hen dat op termijn betere kansen in het leven.”

Persoonlijke leerdoelen

Level Up gaat een stap verder dan de jongerenavonden die Don Bosco Rijswijk maandelijks al organiseert voor 12- tot 18-jarigen. “We zien veel enthousiasme bij de jongeren voor onze activiteiten”, vertelt Resa. “Ze vragen bijvoorbeeld in de WhatsApp-groep wanneer er weer een avond wordt georganiseerd en wat het programma is. Daar spelen wij graag op in door hen dat stapje extra te bieden en een leertraject aan te bieden.

De vier elementen uit de pedagogiek van Don Bosco vormen daarbij de leidraad: thuis, speelplaats, school en zinplek.”

Jongeren en jongerenwerkers ontmoeten elkaar in de huiskamer van Don Bosco Rijswijk (thuis) en bouwen een band op door middel van allerlei activiteiten (speelplaats). Daarmee ontstaat ruimte voor het bespreken van praktische problemen waar jongeren tegenaan lopen in hun leven. Dit kan variëren van een taalachterstand tot solliciteren voor een bijbaan. Als de hulpvraag duidelijk is, kunnen de jongerenwerkers individueel met de jongere aan de slag en wordt een persoonlijk leerdoel bepaald (school). Hier wordt een persoonlijk leertraject aan gekoppeld met vaste ontmoetingsmomenten. Gedurende het leertraject is er telkens ruimte voor reflectie (zinplek): wat is het doel en waarom is dit belangrijk?

Heb je zelf een project dat je graag in de kijker wil zetten?
Geef dan een seintje via dbmedia@donbosco.be

“We bieden de jongeren ook workshops in groepsverband aan”, gaat Resa verder. “Zo kunnen ze ontdekken waar hun interesses liggen en misschien wel nieuwe talenten ontwikkelen. De workshops kunnen ontspannend zijn zoals boogschieten of knutselen, maar ze kunnen ook een leerthema hebben zoals het maken van een CV of het voeren van een sollicitatiegesprek. Dat begint heel eenvoudig met leren om je jas uit te doen tijdens het gesprek, rechttop te zitten en gesprekspartners met ‘u’ aan te spreken.”

“Dit project vraagt ook inzet van de jongere zelf”

Eigen verantwoordelijkheid

Bij Level Up wordt er ook inzet van de jongere zelf gevraagd. Als ze meedoen met het project, moeten ze zich bijvoorbeeld inschrijven voor meerdere workshops tegelijk. Daarmee leren ze verantwoordelijkheid op te nemen en er niet halverwege het traject met de pet naar te gooien. Juist dat is erg belangrijk volgens Resa: “Wat we bij Don Bosco Rijswijk regelmatig zien is dat jongeren een vertekend beeld van de werkelijkheid lijken te hebben door bijvoorbeeld sociale media. Ze zien jonge ‘influencers’ die bakken geld uitgeven alsof dat heel gemakkelijk gaat en dat is natuurlijk niet zo. Als je aan jongeren van vandaag vraagt wat ze willen worden, dan krijg je als antwoord: ‘rijk’. Ze denken dat te kunnen bereiken met cryptomunten of door populair te worden op sociale media. Het is belangrijk dat jongeren weer in contact komen met de realiteit van het leven.”

Resa vindt het vooral belangrijk om gelijke kansen te creëren voor jongeren: “Met Level Up bieden we die mogelijkheid. Wij kunnen hun thuissituatie of omstandigheden niet veranderen, maar we kunnen wel bij de jongere zelf beginnen.” –

Bloemenverkoop voor gezin dat getroffen werd door woningbrand

BASISSCHOOL DON BOSCO HALLE

Eind 2022 sloeg het noodlot toe voor het gezin van Ken en Emilie uit Herne toen een zware woningbrand hun huis vernielde. Gelukkig kwamen er heel wat hulpacties op gang, ook uit de Don Boscowereld. Basisschool Don Bosco Halle, waar zoontje Luca naar school gaat, organiseerde een kerstrozenver-

koop en schonk de volledige opbrengst aan het getroffen gezin. Ook Don Bosco Groot-Bijgaarden sprong in de bres en koos ervoor een deel van de opbrengst van hun evenement Winterwonderland XL aan het gezin te doneren. Een mooi staaltje solidariteit van onze Don Boscoscholen.

Salesianen delen soep uit aan leerlingen en schoolpersoneel

SALESIANEN VAN DON BOSCO

De salesianen van de gemeenschap in Sint-Pieters-Woluwe toonden tijdens de koude winterperiode hun groot hart. Drie weken lang maakten ze soep om uit te delen. “Een berg paprika’s, meerdere zakken wortelen en een massa courgetten. Uiteraard telkens met ui”, lacht gemeenschapsdirecteur

Eric Haelvoet. In totaal werden er meer dan vierhonderd bekere soep uitgedeeld aan leerlingen en personeelsleden van Don Bosco Brussel, de school die bij de gemeenschap hoort. “Een directe actie naar heel wat mensen die het moeilijker hebben én het bracht de medebroeders ook dichter bij elkaar.”

Zesdejaars schrijven verhalen van rusthuisbewoners neer

DON BOSCO GENK

Samen met auteur Ingeborg Manshoven brachten de leerlingen van 6OH/HZ een bezoek aan woonzorgcentrum De Vierde Wand. Iedere leerling ging in gesprek met een inwoner uit deze senioren-residentie en schreef een tekst over een aspect dat hem of haar raakte. Nadien werden de

verhalen ingekaderd en aan de geïnterviewde ouderen geschonken. Zij glunderden en zorgden er dankzij hun waardering ook voor dat de leerlingen trots waren en vertrouwen kregen in hun kwaliteiten als schrijver. Of hoe verhalen voor verbondenheid kunnen zorgen ...

Oud-leerkracht Nathan Verboomen is scheidsrechter op het hoogste niveau

“Don Bosco altijd bij me als ik een match fluit”

Zondag 15 januari 2023, 13.30 uur. In het Jan Breydelstadion in Brugge betreden de 23 hoofdrolspelers van de wedstrijd Club Brugge - RSC Anderlecht het voetbalveld. Elf spelers per club en één scheidsrechter, Nathan Verboomen, staan klaar om 90 minuten lang het beste van zichzelf te geven. Al kan je misschien wel van 24 hoofdrolspelers spreken, want ook Don Bosco zal zijn rol spelen tijdens deze match ...

Tekst: Tim BEX, Foto's: Emy ELLEBOOG

Amper twee dagen voor de topper Club Brugge - RSC Anderlecht is er bij scheidsrechter Nathan Verboomen geen greintje stress te bespeuren. Met plezier maakt hij tijd voor een kort interview voor Don Bosco Magazine. Een kort interview dat gaandeweg evolueert tot een lange en hartelijke babbel over Nathans verleden als leerkracht, zijn drukke leven als scheidsrechter en natuurlijk: zijn band met Don Bosco.

Je was niet alleen leerling in Don Bosco Haacht, je gaf er ook tien jaar les?

“Dat klopt. Als kind was het voor mij een logische stap om naar Don Bosco Haacht te gaan. Mijn neven zaten op Don Bosco, mijn broer volgde en het was dus vanzelfsprekend dat ik dat ook zou doen. Ik ben er echter maar tot het derde middelbaar geweest. Daarna wilde ik van richting veranderen en die richting hadden ze niet in

Haacht. Ik ben dan maar naar een andere school gegaan. Een beslissing die ik me nog steeds beklaag.”

Hoezo?

“Ik heb Don Bosco altijd gemist. In die andere school - de naam ga ik niet noemen - mocht niets. Tijdens de speeltijd moest je stilstaan op een betonnen speelplaats en that's it. Op Don Bosco kon je sporten, spelen en ravotten. Ik heb er als leerling zelfs nog meegeholpen met het planten van struiken rond de voetbalvelden. Daarnaast had je de naschoolse sport, de veldloop, het bergkamp, noem maar op. Ik heb Don Bosco dus gemist. Dat had ik eigenlijk niet

Je 'foutje' als leerling maakte je als leerkracht dus niet opnieuw?

“Inderdaad. (lacht) Maar eigenlijk heb ik best veel geluk gehad dat ik in Haacht aan de slag kon. Als 15-jarige was ik al erg fanatiek bezig met mijn hobby als scheidsrechter en het werd vrij snel duidelijk dat ik daarin verdere stappen zou kunnen zetten. Toen ik na het middelbaar een keuze moest maken in verband met mijn verdere studies, heb ik daar dus rekening mee gehouden. Ik ben toen voor leerkracht Lichamelijke Opvoeding gegaan, want dat sloot mooi aan bij mijn 'job' als scheidsrechter. Toen ik nog maar pas afgestudeerd was, vroeg de toenmalige directeur van Don Bosco Haacht me

“De opvoedingsstijl van Don Bosco heeft me altijd geïnspireerd”

verwacht want toen ik nog op Don Bosco Haacht zat, hadden we het soms wel eens over 'Don Prison'. Een foute inschatting want iedereen die vertrok, wilde zo snel mogelijk terug. Dat heb ik zelf dus ook ervaren. Ook als leerkracht is het nooit in mijn hoofd opgekomen om ergens anders les te geven dan in Don Bosco. Ik was heel even elders aan de slag om iemand te vervangen, maar voelde al snel dat ik daar minder tot mijn recht kwam.”

om een voetbalmatch tussen leerlingen en leerkrachten te komen fluiten. Tijdens de daaropvolgende receptie raakten we aan de praat en van het een kwam het ander: het schooljaar erna mocht ik beginnen met lesgeven in Don Bosco Haacht.”

Waar je tien jaar bent gebleven als ik me niet vergis?

“Dat klopt. De laatste twee à drie jaar was dat wel nog maar halftijds omdat mijn carrière als scheidsrechter toen in ▶

Scheidsrechter Nathan Verboomen begroet kersvers Gouden Schoen-winnaar Simon Mignolet van Club Brugge.

▼
de lift zat. In 2017 werd ik semiprof - wat betekende dat ik regelmatig overdag moest trainen - en in 2019 kreeg ik mijn badge van internationale FIFA-scheidsrechter. Daardoor moest ik nog meer trainen, veel reizen en zelfs toernooien over de landsgrenzen heen fluiten. Met andere woorden: ik besepte dat mijn functie als scheidsrechter niet meer combineerbaar was met mijn job als leerkracht. Oké, mijn collega's sprongen vaak in de bres en vingden mijn afwezigheid op, maar je moet ook eerlijk kunnen zijn: het kon zo niet blijven duren. Ik trok de deur van Don Bosco Haacht achter me dicht en schakelde over naar een job als vertegenwoordiger van sportvoeding. Nu kan ik mijn eigen agenda maken en alles veel makkelijker inplannen.”

Maar je bent dus wel vertrouwd met het hele Don Boscogegeven?

“Natuurlijk! Als leerling kreeg je de basis al mee en als leerkracht is die alleen maar gegroeid. Daarnaast heb ik ook de cursus ‘Don Bosco en zijn erfgoed’ gevolgd en ben ik zelfs met een aantal leerkrachten van Haacht naar Turijn gefietst. Ik ben dus een groot deel van mijn leven ondergedomdeld geweest in de Don Boscocultuur. Mijn oma was ook goed bevriend met een salesiaan, dus zelfs als kleine jongen leerde ik de salesianen en hun pedagogie al wat kennen. Een opvoedingsstijl die me altijd geïnspireerd heeft. Zo leerde ik dat niet alleen het lesgeven zelf belangrijk is, maar dat het buitenschoolse minstens een even grote rol speelt. Op die andere school heb ik zo iets nooit ervaren. Daar leefden zusters en meer wist je niet. Alles wat ik als kind op Don Bosco heb meegemaakt - van naschoolse sport tot het bergkamp -

heeft me doen groeien. Als leerkracht doe je met plezier hetzelfde voor jouw leerlingen, want je beseft hoe belangrijk je rol is in de ontwikkeling van die jongeren. Don Bosco is a way of life, zeg maar.”

Die spirit is dus duidelijk blijven hangen.

“Niet alleen bij mij, hoor. Bij mijn broer zie je dat ook. Hij mocht als jongere nog mee naar een soort van jongerendag van de congregatie. Ik denk dat het in Rome was. Don Bosco is dus zeker blijven hangen. Weet je? Tijdens die fietstocht met de leerkrachten van Don Bosco Haacht heb ik in Turijn een hele stapel balpennen gekocht. Die gebruik ik nu nog steeds als scheidsrechter.”

Dat meen je niet?

“Toch wel! Let er maar eens op. Op

het veld heb ik altijd één balpen in mijn borstzak zitten; die van Don Bosco. Wanneer ik een gele of rode kaart trek, noteer ik dat dus met een balpen van Don Bosco. *(lacht)* Mijn eerste balpen was er eentje met het hoofd van Don Bosco op, intussen zit ik al aan een ander exemplaar. Maar die balpen is er altijd. Bijgeloof of eerder gewoonte? Dat weet ik niet, maar Don Bosco zal er altijd bij zijn als een soort van ‘beschermengel!’”

Probeer jij als scheidsrechter dan ook een beetje Don Bosco te zijn?

“Dat is moeilijk, want op een veld sta je tegenover spelers die ten koste van alles willen winnen. Je wil op een of andere manier wel een vertrouwensband creëren, maar je moet als scheidsrechter altijd op je hoede zijn, tijdens de match bedoel ik dan. Wat voetballers zeggen, is niet per se juist. Denk maar aan een schwalbe waar ze om een strafschop vragen terwijl ze goed genoeg weten dat het er geen is. 22 voetballers of 22 leerlingen? Het is dus iets heel anders. Als leerkracht sta je voor een groep kinderen waarmee je kan praten en die mee hetzelfde pad wil bewandelen. Daar mag je ook emotioneel betrokken raken, bij voetballers is dat een ander verhaal. Daar moet je de afstand bewaren op emotioneel vlak.”

Zijn er ook gelijkenissen tussen leerlingen en voetballers?

“*(denkt na)* Toch wel. Zo ben je in het begin van het schooljaar wat strenger en laat je minder ruimte voor discussie. Waarom? Je moet jezelf beschermen en profileren. Je kan de teugels nadien altijd nog wat laten vieren. Maar als je te laks aan het schooljaar begint... Probeer je klas dan maar eens in het gareel te houden. Dat is hetzelfde bij voetbal. Je moet duidelijk maken wie je bent en waar de grens ligt. Daarnaast is er nog een andere grote gelijkenis: zowel een leerkracht als een scheidsrechter mogen niet uit hun rol vallen. Leerlingen drijven je soms tot het uiterste, voetballers ook.

“22 voetballers of 22 leerlingen? Het is anders, maar er zijn gelijkenissen”

Ze zullen je testen en je uit je tent proberen te lokken. Tot je in de fout gaat. Dat moet je vermijden.”

Een scheidsrechter wordt vaak meteen als ‘slecht’ bestempeld. Frustreert je dat niet?

“Dat is zo, maar voetbal draait niet om de scheidsrechter. Hoe minder je opvalt, hoe beter. Het is een cliché, maar het is zo. Mensen komen niet voor mij, maar voor de voetballers. En wees maar zeker dat wij als scheidsrechter ook genieten van een mooie pot voetbal. Maar ja, het beeld van de scheidsrechters is inderdaad niet zo vaak positief. Met dank aan de media die leven van sensatie. Zij weten dat een scheidsrechter nooit zal reageren en vinden het gemakkelijk om die strijd tussen spelers en scheidsrechters te creëren. Ik ben ooit door een journalist afgemaakt als ‘mega-arrogante ref’. Dat stond in het groot bij mijn score in de krant. Dan denk ik: ‘ik heb jou nog nooit gesproken... Op basis waarvan heb jij het recht om me zo te benoemen?’ Als de media dat bij iedere scheidsrechter gaan doen... Tja. Een paar weken geleden kreeg ik tijdens de opwarming bier over mij heen, nog voor de match moest beginnen. De scheidsrechter is de vijand, zeker? Maar je leert daar wel mee omgaan. Gelukkig kent onze job ook nog vele positieve kanten waardoor wij dit graag blijven doen.”

Er was in 2019 een project waarbij de scheidsrechters een dag mee gingen trainen bij de voetbalclubs.

“Ik ging toen naar Charleroi. Dat

project diende enerzijds om elkaar te leren kennen, anderzijds om bepaalde spelsituaties uit te leggen. Want vergis je niet: hoewel het hun job is, zijn er toch heel wat spelers die de exacte regelgeving niet kennen. Zo’n dag helpt daar wel bij. Maar dat project was vooral een aangenaam moment om elkaar beter te leren kennen. Je traint mee, eet mee, praat met elkaar, enzovoort. Het is niet dat je na die dag opeens beste vrienden bent geworden, maar de spelers leren wel de mens achter ‘de scheidsrechter’ kennen en omgekeerd. Als je elkaar nadien op het veld tegenkomt, is dat anders. Je gaat respectvoller met elkaar om.”

Don Bosco gaat altijd mee op het veld.

▼
Dit verhaal klinkt herkenbaar: elkaar buiten de uren beter leren kennen ...

“Nu je het zegt. *(lacht)* Elkaar buiten de schooluren - in dit geval wedstrijd - leren kennen, schept inderdaad een band. Door buiten de ‘verplichte tijd’ samen dingen te doen, leer je het menselijke van elkaar kennen en dat komt de sfeer alleen maar ten goede in de klas of op het veld. Eigenlijk was dit project dus best salesiaans. We zouden Don Bosco nog meer moeten integreren in onze voetbalcompetitie.”

Misschien eens zo’n uitwisseling met de supporters?

“*(zucht)* Ik praat acties zoals dat biergooien natuurlijk niet goed, maar het is ergens ‘logisch’ dat zij je sneller als boeman zullen zien omdat je in hun ogen de foute beslissing neemt. Zij supporteren voor een bepaalde club en zien de wedstrijd door een andere bril. Maar heel eerlijk: ik vond het moeilij-

“Ja, mijn leven is druk, maar voor mijn vrouw Lotte is het veel pittiger”

ker om vroeger als 15-jarige jongen een wedstrijd bij de jeugd te fluiten dan nu voor een stadion van 20.000 man. Nu kom je onopgemerkt binnen, hoor je wat geroep en gefluit, maar meer ook niet. Die twaalf ouders die vroeger langs de zijlijn stonden en je met de grond gelijkmaakten; dat was veel erger. Je hoort ieder woord dat ze naar je roepen; het is bijna een een-op-eenconfrontatie. *(denkt na)* Een harde job? Misschien wel, maar je leert zowel met die negativiteit als met de druk omgaan.”

Over druk gesproken: is een gezond familieleven voor jou haalbaar met zo’n druk leven?

“Ik ben veel weg en ja, het is enorm druk. Maar ik zit meestal in een leuke en positieve flow. Je vraagt dit nu aan

mij, maar ik denk dat de vraag voor mij minder relevant is. Is het haalbaar voor Lotte, mijn vrouw? Wanneer ik weg ben, moet zij alleen voor onze kinderen zorgen en moet zij al die huishoudelijke taken combineren met haar job als leerkracht. Voor haar is het dus vaak veel zwaarder dan voor mij. Dat is wat de mensen niet zien en waar niet naar gevraagd wordt. Integendeel: als ik weg ben, vragen mensen haar ‘hoe het met Nathan gaat’. Ik heb dus enorm veel respect voor Lotte en ben dankbaar dat zij mij dit laat doen.”

Lotte is ook leerkracht, toch niet in Don Bosco?

“Toch wel, ook in Don Bosco Haacht. Je raadt het dus al... We hebben elkaar daar ook leren kennen. Intussen hebben we twee kindjes en het zou dus best kunnen dat zij ook naar Don Bosco zullen gaan. We kunnen ons alleszins allebei honderd procent in die opvoedingsstijl vinden. Maar dat zien we dan nog wel.”

Toeval of niet: terwijl ik mijn laatste voetbalgedachten met Nathan uitwissel, komt Lotte binnengewandeld. Even flitst het beeld van Mamma Margherita door mijn hoofd. Want ook al ging het weer vooral over Don Bosco; ook de sterke vrouw achter hem mag niet vergeten worden. Met een voldaan gevoel stap ik in mijn auto.

“*Jaremtsjoek schoffelt Diawara onderuit. Scheidsrechter Verboomen heeft geen andere keuze dan na minder dan tien minuten zijn eerste gele kaart boven te halen*”, hoor ik twee dagen later op de radio. ‘Daar komt Don Bosco’, denk ik bij mezelf. –

Nathan Verboomen (midden) tijdens de opwarming.

Heel wat veranderingen op komst in Jongenstehuis Vremde van Jeugdhulp Don Bosco Vlaanderen. Te beginnen met de naam, want nu de doelgroep zal worden uitgebreid met meisjes kan die zeker niet blijven bestaan. Daarnaast is het de bedoeling om tegen 2026 z'n intrek te nemen in een splinternieuw complex.

Tekst en foto: Tim BEX

Binnenkort ook meisjes welkom in Jongenstehuis Vremde

Adjunct-directeur Pieter Mertens straalt wanneer hij de plannen uit de doeken doet. “Het is nog een lang proces, maar we hebben er zin in”, klinkt hij enthousiast. “Dit plan is tot stand gekomen omdat we merkten dat we in ons huidige complex te veel belemmerd worden. Er zijn al veel inspanningen gedaan om campus Vremde gezellig in te richten en aan te passen aan de behoeften, maar het is tijd om vooruit te gaan. Het huidige complex stamt nog uit de tijd waar alles in één groot gebouw moest plaatsvinden; een hulpverleningsgedachte uit de jaren '60. Daar willen we nu vanaf. We willen een soort woonerf creëren waar elke leefgroep een eigen module met tuin heeft in plaats van iedereen in één gebouw te ‘proppen’. Zo willen we onze jongeren een eigen plek en meer privacy bieden.”

Daar moet een heus nieuwbouwproject bij helpen. Het doel is om daar in 2026 intrek in te nemen. “Die nieuwbouw is eigenlijk heel symbolisch”, vult coördinator Nele aan. “Het is een manier om letterlijk te ‘bouwen’ aan de toekomst van de jongeren, maar we willen als hulpverlening ook inspelen op de tendensen die er zijn. Dit nieuwbouwproject is vooral ook een mooie kans om na te denken over inhoudelijke verandering.”

Verandering die er zeker zal komen. Zo zal de doelgroep worden uitgebreid, zullen de teams anders gaan werken en worden ook de leefgroepen kleiner. “Het is een proces van lange adem”, legt Nele uit. “We zijn begonnen met een bevraging bij onze collega’s. ‘Hoe zou het team van je

dromen eruitzien?’ ‘Wat verwacht je van de nieuwbouw?’ ‘Hoe moeten we de leefgroepen organiseren?’ Enzovoort. Aan de hand van die bevraging hebben we gemerkt dat er twee zaken nadrukkelijk naar boven kwamen: twijfels omtrent onze huidige doelgroep en vragen omtrent de organisatie van de teams en leefgroepen. Daarover zijn we verder gaan nadenken.” “En daaruit is gebleken dat we onze doelgroep willen aanpassen”, verduidelijkt Pieter. “We houden daarbij ook rekening met de maatschappelijke tendensen. We willen onze jongeren in een zo gewoon mogelijke omgeving laten opgroeien in plaats van in een ‘jongenstehuis’, wat toch niet zo’n gewone setting is. Daarnaast zal deze uitbreiding ook voor nieuwe uitdagingen voor onze medewerkers zorgen.”

Momenteel vind je er alleen jongens vanaf 12 jaar, maar binnenkort zijn jongere kinderen en meisjes dus ook welkom in het jongenstehuis. “Onze doelgroep zal bestaan uit jongens en meisjes van 6 tot 25 jaar”, aldus Pieter. “Dat zal echter pas in 2026 zo zijn, wanneer de nieuwbouw er effectief staat. Het is ook op dat moment dat de naam effectief zal veranderen. De bedoeling is wel om de integratie stap voor stap te laten verlopen.” “Want ook voor onze jongens is het aanpassen”, zegt Nele. “Maar we hebben hen tijdig ingelicht én mee laten beslissen. Vanaf het begin hebben we hen betrokken. Initieel over hoe het nieuwe gebouw eruit moet zien, nadien ook door mee na te denken over de inhoudelijke toekomst van het ‘Jongenstehuis’” – ✦

Feest van Don Bosco

Op 31 januari werd er stevig gevierd in Vrije Basisschool De Biekorf in Helchteren en bij al onze andere Don Bosco-organisaties. Waarom? Omdat we op die dag het feest van Don Bosco vieren. Dat gebeurt op verschillende manieren: op sommige plaatsen heel uitbundig en met honderden jongeren, op andere plaatsen iets eenvoudiger met een aantal mensen die zich door Don Bosco laten inspireren. Wist je trouwens dat het feest van Don Bosco elk jaar wordt gevierd op de dag waarop hij in 1888 gestorven is? Het kan misschien een beetje vreemd lijken om feest te vieren op iemand zijn of haar sterfdag, maar in de christelijke traditie is het normaal dat een heilige zoals Don Bosco gevierd wordt op de dag dat hij stierf: je kunt het bekijken als de 'geboortedag' in de hemel, bij God. En dat mag natuurlijk gevierd worden. De leerlingen van De Biekorf leerden in ieder geval heel wat bij aan de hand van allerlei themaspelletjes en konden 's middags genieten van een heerlijke 'Pasta Bosconaise'. Smakelijk!

2

QUIET QUITTING

Als gevolg daarvan is 'quiet quitting' ontstaan. Ondanks het woord 'quitting', heeft het niets te maken met ontslag nemen. Als je vrij vertaald 'stilletjes stopt', dan komt het erop neer dat je niet meer doet dan van je wordt verwacht.

Geen overuren meer zonder compensatie en stipt om 17:00 uur naar huis. Indruk maken op de werkgever is niet meer belangrijk; jongeren kiezen liever voor een betere balans tussen werk en privé. Kortom: je doet nog steeds je werk, maar niet meer 'above and beyond'.

1

LUI? ALLESBEHALVE!

Wie bij Gen Z vooral denkt aan cappuccinodrinkende en avocado-etende jongeren, moet zich nog eens achter het oor krabben. Uit onderzoek blijkt namelijk dat een derde van Gen Z zich de 'meest hardwerkende generatie ooit' vindt. Stressklachten die ze ervaren, zijn volgens hen vooral gerelateerd aan prestatiedruk op school of op het werk.

3

MEER STRAATTAAL EN ENGELS

Jongeren stemmen hun taalgebruik af op de ontvanger. Tegen ouderen spreken ze Nederlands, maar onder elkaar gebruiken ze vaker Engels en straattaal. Vlaamse jongeren gebruiken een eigen straattaal met invloeden van het Italiaans, Turks en Grieks. Antilliaans en Surinaams zijn duidelijk terug te zien in de Nederlandse straattaal.

4

SLAY!

'Slay' is daar een mooi voorbeeld van. Die term is erg populair op TikTok en betekent zoveel als 'doden'. Dat klinkt niet zo positief, maar de jongeren bedoelen het juist wél positief. Het betekent net zoiets als 'you killed it' (goed gedaan, je hebt jezelf overtroffen). Zo wordt 'slay' dus gebruikt als waardering en respect voor elkaar.

5

VERGEET GOOGLE, ZOEK OP TIKTOK

Wist je dat TikTok door jongeren massaal gebruikt wordt als zoekmachine? Gen Z googelt niet meer, maar zoekt op TikTok naar het laatste nieuws (vaak zelfs LIVE) of korte filmpjes als ze meer willen weten over een bepaald onderwerp.

6

BEREAL

Weleens van BeReal gehoord? Dit platform is helemaal hip en happening. Je krijgt op een willekeurig moment van de dag een melding op je telefoon, waarna je via de app een foto maakt met zowel de front- als backcamera. Het resultaat is een foto die aan weerszijden laat zien wat je op dat moment aan het doen bent: je omgeving én een selfie dus. Hoe 'real' het sociale platform daadwerkelijk is staat nog ter discussie, want de meeste gebruikers wachten met het openen van hun BeReal-melding tot ze daadwerkelijk iets leuks of interessants aan het doen zijn.

10 trends die jongeren bezighouden

De jeugd van tegenwoordig! Waar houdt die zich eigenlijk mee bezig? Laten we eens kijken naar een aantal trends die spelen onder Generatie Z (jongeren geboren tussen 2001 en 2015).

Tekst: Anja HOOGEVEEN

10 GRANDMA ERA

Daar hoort ook de nieuwste trend 'grandma era' bij, wat letterlijk 'oma tijdperk' betekent. Jongeren laten op TikTok zien dat ze breien terwijl ze naar Netflix kijken, een 1.000-stukjes puzzel leggen of een boek lezen. Ze omarmen hobby's en bezigheden die doorgaans met oudere generaties worden geassocieerd en geven zich hiermee over aan het verlangen naar rust en 'saaïheid'. Mooie trend toch? Zo zie je maar weer: als je maar lang genoeg wacht, wordt het vanzelf weer hip.

9 GEEN FOMO, MAAR ROMO

Toch zien we ook tegenovergestelde trends ontstaan. Tot voor kort lieten jongeren zich leiden door FOMO (Fear Of Missing Out), wat ervoor zorgde dat jongeren overal bij wilden zijn zodat ze niets hoefden te missen. Sinds kort staat TikTok echter bol van de ROMO (Relief Of Missing Out). Oftewel: ervan genieten dat je juist even niets hoeft.

7 KORTE SPANNINGSBOOG

Scrollen, scrollen en nog eens scrollen. Sociale media zijn ontworpen om oneindig veel content te laten zien, waardoor jongeren (en de rest trouwens ook) een korte spanningsboog hebben ontwikkeld. Recente studies tonen aan dat de aandachtsspanne van de gemiddelde persoon acht seconden is, terwijl dat twintig jaar geleden nog twaalf seconden was.

8 FILTERBUBBEL

Daarbij rijst ook de vraag of jongeren zich bewust zijn van een mogelijk vertekend beeld van de werkelijkheid als gevolg van de 'filterbubbel'. Ondoorgroen algoritmes laten eenzijdig nieuws en advertenties zien, op basis van eerdere zoekopdrachten. Deze bubbel, ook wel informatieluchtbel genoemd, kan zelfs je visie beperken op wat er in de wereld gebeurt.

Verhalen vertellen kan de neef van missionaris Jan Finkers wel. Een uitgebreide fotoreportage voert mij dwars door de jungle van Venezuela naar de missieposten van de salesianen. Jos Oude Vrielink bezocht daar zijn oom Jan in 1982 en die ervaring zal hij nooit meer vergeten. De manier waarop Jan Finkers leefde onder de Yanomami-indianen heeft diepe indruk op hem gemaakt.

Tekst en foto's: Anja HOOGEVEEN

Salesiaan Jan Finkers leefde ruim 45 jaar als missionaris in Venezuela

“Als eerbetoon hebben de indianen zijn as opgegeten”

“Oom Jan was daar niet om de indianen te bekeren, hij wilde hun cultuur juist beschermen en hen voorbereiden op een onvermijdelijke confrontatie met de westerse ‘beschaving’, is het eerste wat Jos mij op het hart drukt.

Als klein jochie wilde zijn oom al missionaris worden. Die droom kon weleens werkelijkheid worden via Don Bosco, dus begon Jan Finkers aan een baantje als kok op het seminarie in Ugchelen (school voor jongens die salesiaan willen worden). In 1944 legde hij zijn geloften af als Salesiaan van Don Bosco, maar door ziekte moest zijn missie uitgesteld worden. In 1963 werd Jan alsnog uitgezonden naar Venezuela.

Gevaarlijk paradijs

Op afstand van de bestaande posten bouwde Finkers zijn eigen missiepost met een schooltje. “Oom Jan ging in een hangmat liggen, net zoals de indianen deden. Hij verdiepte zich in de Yanomami-cultuur, nam deel aan hun rituelen en raakte bevriend met ze”, vertelt Jos. “Hij ging helemaal op in de gewoontes van de indianenstam, waardoor hij werd gezien als één van hen.” De missiepost van Jan Finkers lag slechts op steenworpafstand van de grote hut met honderden indianen. Hij gaf hen les in zijn schooltje, suste conflicten, bracht ontvoerde vrouwen weer naar huis en verzorgde de zieken. Voor de doorsnee mens een zwaar leven in een gevaarlijk gebied, maar voor Finkers was dit de definitie van

een paradijselijk bestaan.

“Oom Jan hielp de Yanomami-indianen voornamelijk om hun cultuur te behouden. Onderwijs is de weg naar onafhankelijkheid, dus stelde hij de Yanomami-taal op schrift en leerde hij de kinderen hun taal lezen en schrijven. ‘Als ze hun taal verliezen, raken ze hun identiteit kwijt’, zei oom Jan altijd. Daarnaast leerden de kinderen Spaans, zodat ze met andere Venezolanen konden communiceren.” Finkers wilde vooral een goed christen zijn voor deze mensen, zonder zijn geloof en cultuur aan hen op te dringen.

De avontuurlijke geest van Jan Finkers sprak enorm tot Jos’ verbeelding: “Als kind verslond ik al boeken over verre volken. Ik wilde ook ontdekkingsreiziger worden en in mijn ogen was oom

“Oom Jan ging als vrijwilliger medicijnen brengen bij een geïsoleerde indianenstam”

Jan dat.” Zodra Jos de kans kreeg, zocht hij zijn oom dan ook op in Venezuela. “Ik zal nooit vergeten wat ik daar allemaal heb meegemaakt”, glundert Jos. “Avontuurlijk als oom Jan was, bood hij aan om medicijnen te brengen bij een indianenstam die vrijwel nooit contact had met de buitenwereld. De missionarissen wisten niet eens waar de stam zich precies bevond, maar omdat er malaria rondwaarde, moesten er medicijnen worden gebracht. Oom Jan had zijn verplegersdiploma, was voor de indianen als één van hen en daardoor de uitgelezen persoon om de stam te bezoeken.”

Jos twijfelde geen moment en besloot met zijn oom mee te gaan op zoek-

tocht naar de verborgen indianenstam. “Er waren vijf jonge indianen, die ongeveer wisten waar de stam zich ophield. Zij gingen met ons mee als gids en trokken diep het regenwoud in. We ploegden door moerassen en hingen 's avonds ons hangmatje op tussen de bomen. Na een dag of vier hadden we de stam eindelijk gevonden. De vrouwen kwamen ons uitgebreid bekijken en betasten, want die hadden nog nooit een blanke man gezien. We moesten nog aardig wat moeite doen om de indianenstam te overtuigen van de werking van de medicijnen, maar met de charme van oom Jan lukte het en onze missie was volbracht!”

Jos' bewondering voor zijn salesiaanse oom klinkt door in elk verhaal dat hij ▶

Wie is Jan Finkers?

- » Salesiaan van Don Bosco
- » werd in 1963 als missionaris uitgezonden naar Venezuela
- » familie van de Nederlandse cabaretier Herman Finkers

Neef Jos Oude Vrieling ging in 1982 op bezoek bij zijn oom in Venezuela.

- ▶ tijdens de fotoreportage vertelt. “Ik bewonder vooral de manier waarop oom Jan in het leven stond. Hij straalde uit dat het niet om hem ging en geld interesseerde hem niet. Als hij een nieuwe broek kocht, dan maakte hij de zoom ervan los, spreidde de broek uit over een lap stof en knipte daar gemakshalve nog tien broeken uit. Zo kon hij weer jaren vooruit”, lacht Jos.

Zijn as opgegeten

Jan Finkers leefde ruim 45 jaar tussen de Yanomami-indianen. Na zijn overlijden was er een kleine katholieke crematie in Venezuela en de as werd naderhand naar de indianen gebracht. “Er zijn geen foto’s van, maar ik weet zeker dat de as van oom Jan door hen is opgegeten”, knikt Jos. “Het is in de Yanomami-cultuur gebruikelijk om dat te doen als eerbetoon aan de overledene. Ze vermengen de as met gestampde bananen en dat wordt als soep opgegeten.”

Jan wilde ook graag dat zijn as zou worden opgegeten, want hij had een diep respect voor de Yanomami-cultuur. Zo leeft salesiaan en missionaris Jan Finkers voort in de indianen van Venezuela. Nooit eerder werd een blanke, niet-Yanomami zo geëerd. – ✚

De Yanomami

Salesiaan Jan Finkers was één van de eerste westerlingen die in 1971 in contact kwam met het Yanomami-volk. Deze indianen hebben een sterke identiteit: ze geloven heilig in een geestenrijk, leven van en met de natuur en zijn bovenal erg trots. Tegenwoordig zijn er nog 30.000 Yanomami. De vrouwen hebben drie stokjes in de onderlip en één door de neus. De mannen dragen alleen een stokje door hun neus en onder hun lip. Ze leven met hun eigen families in shabono’s: open, ronde gemeenschapshuizen die doen denken aan een westerse arena. De Yanomami spreken hun eigen taal, maar kunnen daardoor niet communiceren met de buitenwereld. In 1937 sloot Venezuela een overeenkomst met de missionarissen van de Salesianen van Don Bosco. De katholieke missie werd officieel aangewezen om onderwijs, gezondheidszorg en zielzorg te bieden in deze afgelegen streek.

Slechtziende Johan (8) volgt iedere vrijdag les in Basisschool Don Bosco Heverlee

“Ondanks de vele prikkels zou ik hier graag vaker komen”

“Ganspoel is een school voor blinde en slechtziende kinderen. Er zijn zeven klassen en de deuren hebben allemaal verschillende kleuren; op die manier kunnen wij de lokalen beter herkennen. In mijn klas zitten we met vijf kinderen, allemaal jongens. Ik vind het wel wat spijtig dat we zo'n kleine groep hebben, want ik zou graag meer vriendjes hebben om mee te spelen. Intussen zit ik al drie jaar in Ganspoel, maar vroeger zat ik al eens op een gewone school. Dat was ook niet makkelijk, want het was er erg druk. Ik zou het wel fijn vinden om terug naar een gewone school te gaan, want dan kan ik elke dag naar huis.”

“Maar als ik terug naar een gewone school wil gaan, moet ik veel meer zelf kunnen en ook goed mijn plan kunnen trekken. Daarom ga ik nu elke vrijdag met mijn eigen juf naar Basisschool Don Bosco Heverlee. Ik volg er in de voormiddag les bij juf Lien en zo kan mijn eigen juf zien of het mij goed lukt om me te concentreren, ook in een grotere klasgroep.

Hier is alles anders: er zijn veel meer kinderen en erg veel gangen die volhangen met jassen, turnzakken, knutselwerkjes, enzovoort. Daarnaast is er in deze school vaak maar één juf voor de hele klas, terwijl ik vaak twee juffen heb die tegelijk met ons werken in de klas.”

“Ook de speeltijd is anders. In Ganspoel zijn we met veel minder kinderen en tijdens de speeltijd is het minder druk. In Don Bosco kom je op een grote speelplaats terecht waar alle kinderen door elkaar lopen. Ik speel graag tikkertje en voetbal, dus het is wel fijn dat ik dat hier kan doen. Ook in de klas verloopt alles prima. Soms volg ik mee tijdens de les van juf Lien, soms werk ik met mijn eigen juf aan andere oefeningen. Maar mijn favoriete les is toch de turnles van meester Jordy. Die vindt gelukkig plaats op vrijdagvoormiddag, wanneer ik hier ook ben.”

“Sinds de herfstvakantie kom ik hier één keer per week. Als het me goed lukt om hier mijn schoolopdrachten te maken, kan ik binnenkort misschien wat vaker komen. Mijn juffen gaan dat samen met juf Lien bekijken. Langs de andere kant zijn hier veel meer prikkels dan op mijn andere school, wat het soms moeilijk maakt. Toch zou ik het zeker niet erg vinden om hier wat vaker te komen, want ik heb al veel nieuwe vriendjes gemaakt en zou het fijn vinden om wat vaker met hen te kunnen spelen.”

Wij gingen langs in Heverlee en maakten een videoreportage van Johan zijn dag. Je kan deze bekijken via de QR-code.

Johan is een 8-jarige slechtziende jongen die in Centrum Ganspoel in Huldenberg verblijft. Omdat Johan hier soms wat uitdaging mist, komt hij iedere vrijdag een voormiddag meedraaien in Basisschool Don Bosco Heverlee, een partnerschool van Centrum Ganspoel.

Tim BEX

“Ik ben Lucy, amper anderhalf jaar oud en een kruising tussen een Border Collie en een Entlebucher Sennenhund. Ik ben de hond van Ignace, de adjunct-directeur van het Don Boscollege Kortrijk. Wat ik je nu ga vertellen, zal je waarschijnlijk niet geloven en toch is het zo: niet alleen mijn baasje werkt in Don Bosco Kortrijk ... Ik ook! Vorig schooljaar had Ignace namelijk het idee om mij in te schakelen binnen de school en heeft hij me toegevoegd aan het personeelsteam. Functie-titel? Zorghond. Een job die me best bevalt. Waarom?

Omdat ik zorg mag dragen voor de leerlingen van de school en het leukste van alles: zij doen dat ook voor mij. Zo kom ik af en toe op de speelplaats om te spelen en op andere momenten gaan leerlingen dan weer met mij wandelen. Maar mijn functie gaat verder dan dat, want ik wil ervoor zorgen dat iedereen weet en voelt dat hij bij mij terecht kan. Daarom word ik ook regelmatig op andere manieren ingezet. Als er een moeilijk

gesprek met een leerling is, kom ik er graag even bij zitten om de jongere in kwestie op zijn of haar gemak te laten voelen. En als er iemand met faalangst kampt, probeer ik ervoor te zorgen dat die angst verdwijnt en de rust in het hoofd terugkeert. Met andere woorden: leerlingen kunnen dus altijd bij mij terecht en mogen

me vragen wat ze maar willen. Ik help sociale relaties op te bouwen bij kinderen die moeilijker contacten leggen, ik kan leerlingen een prikkelarm moment bezorgen wanneer ze dat nodig hebben, enzovoort. Binnenkort zal ik

Lucy

zelfs deel uitmaken van een project voor de STEM-leerlingen. Je kan me elke dag op school vinden en meestal op mijn vast stekje in het bureau van de adjunct-directeur. 's Avonds ga ik echter - net als de andere leerkrachten en personeelsleden - gewoon naar huis, waar ik na een pittige werkdag moe in slaap val. Maar geen paniek: de volgende dag zal ik er weer staan. Klaar om leerlingen te helpen.”

“Ik ben Willem, 13 jaar oud en ik volg het tweede jaar STEM (*Science, Technology, Engineering, Math, red.*) in het Don Boscollege Kortrijk. Mijn hobby's zijn slagwerk, Chiro en gaan wandelen met Lucy. Lucy en ik kennen elkaar al lang: toen Lucy hier vorig schooljaar aankwam, was ik één van de eerste leerlingen die met haar ging wandelen en nu doe ik dat nog steeds. Iedere week maak ik een afspraak bij meneer Tanghe om Lucy te mogen uitlaten. Meestal kies ik voor de middagspeeltijd, want dan heb ik meer tijd met haar. Ik denk dat ik wel kan zeggen dat we intussen een hechte band hebben opgebouwd. Een band die voor mij verder gaat dan gewoon wat wandelen of spelen, want Lucy speelt ook een belangrijke rol op sociaal vlak. Wanneer ik bij haar ben, is dat een manier om stress af te laten en even te ontspannen aan de drukte. Soms is al het lawaai op de speelplaats even te veel voor mij en dan verkies ik een wandelingetje met Lucy. Ook op belangrijke momenten staat

Lucy voor me klaar. Zo had ik onlangs een spreekbeurt Frans. Door mijn dyslexie en het feit dat er heel wat Franstalige leerlingen in mijn klas zitten, had ik te veel stress om mijn spreekbeurt te kunnen geven. Toen is meneer Tanghe me met Lucy komen ondersteunen. Ik kon even bij haar zijn en haar aaien waardoor mijn stressniveau daalde. Ik heb toen al mijn moed bijeen geraapt en heb het aangedurfd om mijn spreekbeurt toch te doen. Niet voor de hele klas, maar wel voor de leerkracht. En mijn resultaat was uiteindelijk goed; dat zou zonder Lucy nooit zo geweest zijn. Hoe het op school zou zijn zonder Lucy? Qua studies zou er niet veel veranderen, maar de beleving zou anders zijn. Lucy zorgt er namelijk voor dat ik me hier beter voel. Dankzij haar zijn de ontspanningsmomenten leuker en daardoor zit ik ook beter in mijn vel. Omdat Lucy en ik intussen zo'n goede band hebben opgebouwd, heb ik zelfs een Instagrampagina voor haar gemaakt! (*lacht*)”

Willem

Robert Accoe (78) biedt kwetsbare jongeren een time-out in de Kruiskenshoeve

“Je kiest niet waar je wieg staat”

Terwijl mijn gps me langs de smalste kassei- en modderwegjes van het Oost-Vlaamse landschap richting Sint-Laureins begeleidt, passeer ik links en rechts tal van boerderijen. Voor ik het goed en wel beseft, geeft de ‘*U heeft uw bestemming bereikt*’ me aan dat het karakteristieke gebouw aan mijn linkerzijde de Kruiskenshoeve is. Meteen valt de charme van deze hoeve me op. Pas een aantal uren later zal ik beseffen dat de charme veel verder gaat dan louter een leuke buitenkant.

Tekst en foto: Tim BEX

Deze hoeve oogt meteen anders. Je vindt er geen boomgaarden of aparte stallen voor de dieren, wél een groot open veld waar fruitbomen en speeltoestellen elkaar afwisselen en een weide waar een alpaca, een ezel en een pony met plezier hun gras delen. Kippen en ganzen waggelen rustig onder de kleurrijke vlaggetjes en in één van de stallen staat een manuele maïsontkolver zij aan zij met een pingpongtafel. Ik rij de oprit nog maar op of eigenaar en bezieler Robert Accoe staat al klaar om me te ontvangen: “Kom binnen!”

Daar bots ik op een even opmerkelijk beeld: in een woonkamer waar de tijd lijkt stil te staan, staat een pot zelfgemaakte soep op de kachel te pruttelen, amper een paar meter verder zit een stagiaire achter haar computer en nog wat verder ligt een jongere in de zetel uit te rusten. Het geeft meteen de juiste sfeer van de Kruiskenshoeve weer: een plaats waar jongeren gewoon zichzelf kunnen zijn. Robert neemt me mee in het verhaal. “Om het kort samen te vatten: de Kruiskenshoeve is een plek

waar we ‘jongeren met een rugzak’ een time-out bieden. Ze kunnen hier tot rust komen en krijgen zo de kans zichzelf terug te vinden. Eigenlijk gebruik ik de term ‘time-out’ niet graag, want dat klinkt te negatief. Ik vergelijk het liever met teamsport: je ploeg is aan het verliezen en wil een pauze om de koppen bij elkaar te steken. ‘We willen met je verder en willen je niet kwijt, maar we moeten wel anders aan de slag’. Begrijp je? Dat moment willen wij de jongeren bieden. Een moment van rust, reflectie en bezinning.”

Een-op-eenrelatie

Ons gesprek is nog maar een kleine vijf minuten bezig of een van de jongeren valt al binnen: “Mijn begeleidster vraagt om hoe laat ze hier moet zijn?” “Tussen vier en vijf is goed”, zegt Robert en zo beantwoordt hij meteen mijn volgende vraag. “Niet iedereen verblijft hier permanent”, legt hij uit. “We zijn een kleinschalige vzw (vereniging zonder winstoogmerk, red.) en beseffen dat ook. Concreet hebben we hier twee soorten jongeren:

dagbesteders die hier voor een langere periode een paar dagen in de week komen helpen en anderzijds time-outjongeren die hier ook blijven slapen. Omdat we zo kleinschalig zijn, kan er altijd maar één iemand blijven overnachten en is er overdag plaats voor twee à drie extra jongeren. Weinig, maar cruciaal voor onze werking. Die een-op-eenrelatie is erg belangrijk. Ik heb zeker niets tegen de structurele aanpak van jeugdhulpinstanties, maar bekijk het even als jongere: je wordt door een of andere dienst aangemeld, tegenover een wildvreemde geplaatst en de ▶

Robert: "Samen met de jongeren ontdekken is belangrijk. Wat we doen, doen we samen."

▶ eerste vraag die je krijgt is: 'Vertel eens wat er scheelt' (*zucht*) Wat jongeren mij hier vertellen, kan je je zelfs niet voorstellen. Omdat je een band scheidt. Ik ga met hen mountainbiken, werk met hen in de tuin, maak eten met hen ... Ik zal hen nooit vragen om bij mij aan tafel te komen zitten en hun verhaal te vertellen. Maar willen ze iets vertellen, dan ben ik luisterend oor en maak ik daar met plezier tijd voor."

Wanneer Robert spreekt, lijkt het of ik Don Bosco hoor vertellen en dat blijkt geen toeval te zijn. "Heb je tijd?", lacht hij wanneer ik hem naar zijn roots vraag. "Dit is eigenlijk mijn geboortehuis", legt hij uit. "Als kind hielp ik hier in de moestuin, bij de dieren, enzovoort. Omdat er soms te weinig werk was, werd ik als boerenzoon elders ingeschakeld. Eén van die werkplekken was de boomgaard van Jozef. Daar heb ik vaak gezeten: in de winter om de bomen te snoeien, in de zomer om het fruit te plukken. Daar heb ik ook Don Bosco leren kennen. Jozef was zeer religieus en kende een aantal salesianen. Ik hoorde hen dus meermaals over Don Bosco vertellen en ben zo ook zelf

“Ik vraag de jongeren nooit zelf om hun verhaal te vertellen, maar bied hen wel een luisterend oor”

over hem beginnen lezen. De visie van Don Bosco staat intussen op mijn netvlies gebrand."

Gepensioneerde agent

Terwijl Robert zichzelf in het verleden katapulteert, laat hij vallen dat hij 42 jaar lang bij Politie Gent gewerkt heeft. "Waarvan meer dan 30 jaar bij de jeugdpolitie", verduidelijkt hij. "Ik hoor je denken: 'Er is toch een enorm verschil tussen het repressieve beleid van de politie en het project dat je nu doet?' Dat klopt, maar ik heb mijn roots nooit verloochend. Als startende agent leerde ik Don Bosco beter kennen, als 'gepensioneerde flik' is hij nog steeds mijn leidraad. Tijdens mijn 42 jaar bij de politie heeft hij me dus altijd geïnspireerd. Ik ben een mensensmens en had met iedereen contact. Iedere jongere die binnenkwam, had een rugzak en dat wist ik maar al te goed. Maar wie ben ik om over jou te oordelen als ik je voor de eerste keer

zie? Niemand wordt als crimineel geboren, maar je kiest niet waar je wieg staat. (*stilte*) Ik moet niet weten wat de jongeren gedaan hebben. Als ze dat willen vertellen, hoor ik het wel. Wat dat repressieve betreft, dat klopt, de politie is een repressief instrument en dat hoort ook zo te zijn. Nu werk ik duidelijk preventief, vóór de bom ontploft zeg maar. Maar wat houdt ons tegen om meer samen te werken? De politie zou het laatste wagonnetje moeten zijn. We moeten ginds werken (*wijst in de verte*), zo ver als mijn arm kan reiken. Primaire preventie. En waarom niet mét iemand van de politie? Daar is niets mis mee. Het kan alleen maar bijdragen om een beter beeld van de achtergrond van de jongere te krijgen."

Voor Robert zijn het meer dan woorden, want het hele concept van de Kruiskenshoeve is zo begonnen. "Ik kreeg vrijdagnamiddag telefoon van

“Je hoeft geen therapeut te zijn om je therapeutisch te gedragen”

iemand van het vertrouwenscentrum. Een meisje van 15 jaar mocht naar huis, maar wilde dat niet omdat ze zich daar niet veilig voelde. Ook bij familie of vrienden kon ze niet terecht. Bij de politie hadden we een zogenaamde jeugdkamer, wat eigenlijk niet meer is dan een cel. Ik kreeg het niet over mijn hart om dat meisje daar een weekend achter te laten en heb aangeboden om haar mee naar huis te nemen, naar de Kruiskenshoeve. Met de belofte dat ik maandagochtend met haar op de jeugdrechtbank zou staan. Een stressvol weekend, maar ik stond er. *(lacht)*”

Toch was er meer dan één jongere nodig om de Kruiskenshoeve effectief op te starten. Een toevallige samenloop van omstandigheden zorgde ervoor dat dit project tot stand kwam. “Toen ik bij de politie zat, ben ik in Gent gaan wonen omdat dat dichterbij mijn werk was. Maar in het weekend keerde ik

terug naar de Kruiskenshoeve; voor mij dé plek waar ik mijn hoofd kon leegmaken en tot rust kon komen. Toen mijn ouders er niet meer waren, begon het duidelijk te worden dat de hoeve verkocht zou worden ... Dat wilde ik niet. Tegelijkertijd was ik goed bevriend met de salesianen bij De Waai, een jeugdvoorziening van Don Bosco in Eeklo. Ik kwam er zeer regelmatig en heb zelfs de eerste steen weten leggen. Opeens vielen de puzzelstukjes in elkaar: De Waai was op zoek naar een nieuwe locatie voor een project, ik zag dagelijks schrijnende verhalen van jongeren bij de jeugdpolitie én wilde de hoeve niet kwijt... Zo begon het verhaal van de Kruiskenshoeve.”

Ontdekken in de natuur

Meerdere vragen spoken door mijn hoofd. “Zelfs nu ik 78 jaar ben, krijg ik nog steeds veel vragen”, lijkt het alsof Robert mijn gedachten kan lezen.

“Voel jij je daar wel veilig tussen die jongeren? Het lijkt wel of je hun taal spreekt?” Dat is ook zo. Omdat ik ze hoor, omdat ik onvoorwaardelijk in hen geloof. Omdat ik geloof wat ze me vertellen. Ik ben naïef, maar gezond naïef. En weet je? Ik slaap hier beter dan in Gent. Met jeugd werken, is jongeren graag zien en je hoeft geen therapeut zijn om je therapeutisch te gedragen. Jongeren moeten dingen ontdekken en die kans bied ik hen hier. Ze leren omgaan met de natuur en om die pruttelende pot soep klaar te maken, zijn we deze voormiddag samen groenten gaan oogsten in de moestuin. Hetzelfde geldt voor de dieren: ooit kwam hier een ‘rebel’ binnen, maar met Sara (*de pony, red.*) had zij een ijzersterke band. Ze heeft haar zelfs voor de koets leren lopen, iets wat mij nooit gelukt was. De geboortes van de dieren meemaken, de cyclus van de natuur... Dat alles mogen meemaken, daar genieten de jongeren van. ‘s Avonds zijn ze soms met hun gsm bezig, maar overdag denken ze er zelfs niet aan. Samen met de jongeren ontdekken, dat vind ik belangrijk. Wat we doen, doen we samen!”

Terwijl Roberts woorden nazinderen, word ik meegenomen in het verhaal van de jongeren zelf. Eén van hen toont me hoe die manuele maïsontkolver werkt, een andere mag bij de buurman mee roofvogels gaan trainen en samen doen we nog een korte wandeling met de dieren. Mijn dag is anders dan verwacht, maar het ‘anders’ van deze hoeve spreekt me wel aan. Criminele jongeren zie ik hier niet, al denk ik dat het goed is dat hun wieg is omgeruild voor een bed in de Kruiskenshoeve. – 卍

Bart Decancq nieuwe provinciaal van de Salesianen van Don Bosco

“Meer inzetten op spontane, charismatische initiatieven”

Op 12 december 2022 steeg er witte rook op uit de schoorsteen van de Salesianen van Don Bosco. Symbolisch dan toch, want de hoofdzetel in Rome communiceerde dat Bart Decancq de nieuwe provinciaal zou worden. Op 1 juli 2023 begint hij eraan; het ideale moment om al eens vooruit te blikken richting toekomst. “Al mogen we ook de situatie van vandaag niet uit het oog verliezen”, is Bart meteen alert.

Tekst en foto: Tim BEX

Dag Bart, eerst en vooral: van harte proficiat!

Bart: “Dankjewel.”

Ik val meteen met de deur in huis: wat is een provinciaal eigenlijk?

Bart: “Wij, de Salesianen van Don Bosco, zijn een wereldwijde religieuze congregatie binnen de Katholieke Kerk. Binnen onze congregatie is er een Algemeen Overste, de opvolger van Don Bosco die verantwoordelijk is voor alle salesianen wereldwijd. Omdat hij natuurlijk niet alles alleen kan besturen, wordt de congregatie opgedeeld in verschillende provincies met aan het hoofd van iedere provincie een provinciaal. Ik word vanaf juli dus provinciaal van de provincie Vlaanderen-Nederland.”

Om het even in vacaturetermen te omschrijven: wat houdt het takenpakket van de provinciaal juist in?

Bart: “Je kan de provinciaal eigenlijk als verlengstuk van de Algemeen Overste zien. Lijnen die binnen de congregatie worden uitgezet, moeten ook in de provincies opgevolgd worden en de provinciaal werkt daaraan mee en ziet daarop toe. In onze constituties - zeg maar leefregel - staat onder meer dat de provinciaal moet bezielen. Hij moet dus mee behoeden dat de bezieling van Don Bosco en de congregatie levendig blijft in de gemeenschappen en bij iedere medebroeder individueel. Daarnaast staat hij ook in voor het beheer van het materiële. De provinciaal doet dit alles natuurlijk niet alleen, want hij heeft een provinciale raad die hem adviseert.”

Een vraag die op mijn lippen brandt: heeft de provinciaal ook iets te zeggen over de Don Bosco-organisaties?

Bart: “Meestal zit de provinciaal in het bestuursorgaan van een Don Bosco-organisatie, want de meeste van onze organisaties zijn intussen autonoom. Anderzijds blijven het stuk voor stuk Don Boscowerken. Het is daarom belangrijk dat de spiritualiteit binnen

al onze organisaties gegarandeerd blijft. Ik vind het dan ook een belangrijke taak van de provinciaal om dat mee te vrijwaren. Het zou jammer zijn om niet meer betrokken te zijn bij bepaalde organisaties, waardoor de herkenbaarheid van Don Bosco daar wegvalt. Je kan dus zeggen dat de provinciaal daar in theorie niets te zeggen heeft, toch is het een van zijn voornaamste taken om de organisaties te blijven inspireren.”

Blijven inspireren ... Is dat jouw voornaamste toekomstdoel als provinciaal?

Bart: “Het gaat natuurlijk niet alleen over hoe ik de toekomst zie, maar ook over wat mijn medebroeders denken en wat zij als grootste uitdaging zien. Hen nabij zijn en bezielen, is daarin cruciaal. Toch vind ik het belangrijk dit te nuanceren: de toekomst is enorm belangrijk, maar we mogen ook de huidige situatie niet uit het oog verliezen. Met de mensen die aan het verleden gebouwd hebben – dus ook de oudere salesianen – bouwen we aan de toekomst. Auteur Kris Gelaude schrijft: *Aangestoken zijn door geestdrift en door geloof in mensen, ruimte scheppen voor dialoog, vertrouwen koesteren, geduld bewaren, de kunst beoefenen om met ontzag voor traditie te zoeken naar de kracht van het*

“Ik wil er mee voor zorgen dat de spiritualiteit binnen onze organisaties gegarandeerd blijft”

nieuwe. Daarin ligt het geheim van de verbindingsmens. Een provinciaal moet een verbindingsmens zijn!”

We kunnen het ook niet onder stoelen of banken steken: de vergrijzing van de salesianen is één van de grootste problemen.

Bart: “Uiteraard. Daarom moeten we ons religieus leven zeker eens onder de loep nemen: wat met de jonge medebroeders? Welke toekomst hebben zij qua gemeenschapsleven? In welke werken

schakelen we hen in? Anderzijds moet onze spiritualiteit ook in het post-salesianen-tijdperk blijven leven bij onze organisaties. Gelukkig zet onze provincie daar via vorming al langer op in. (*denkt na*) Maar het is een uitdaging omdat de basis - namelijk hoe Don Bosco vanuit zijn invalshoek het Evangelie beleefd heeft - minder vanzelfsprekend is in deze tijd. Toch mogen we dat religieuze aspect niet zomaar verzwijgen; die basis moeten we behouden om de salesiaanse spiritualiteit te vrijwaren.”

Zijn er ook bepaalde vernieuwingen die je tijdens je termijn van 6 jaar wil doorvoeren?

Bart: “Vernieuwingen is een groot woord, maar ik denk dat we - zeker in Vlaanderen - ook moeten inzetten op kleinere, charismatische initiatieven. In Vlaanderen is alles enorm geïnstitutionaliseerd waardoor we soms ‘vastroesten’ in een subsidiestructuur. In Nederland is die structuur er minder en dat zie je ook: daar zijn meerdere kleinschalige initiatieven waarmee heel sterk wordt ingespeeld op de noden die er op dat moment zijn. Soms zijn dat initiatieven die al jaren bestaan en flink zijn uitgegroeid, soms duren ze slechts een paar jaar en dan groeien er weer nieuwe. Natuurlijk is het belangrijk om die grotere, structurele gehelen te bewaren en uit te bouwen, maar volgens mij is het zaak om een mooi evenwicht tussen beide te vinden.”

Tot slot: je was afgevaardigd bestuurder van het Don Bosco Onderwijscentrum (DBOC) en gedelegeerde voor Don Bosco Media. Wat na 1 juli?

Bart: “Voor het DBOC zijn we op zoek naar twee nieuwe afgevaardigd bestuurders, maar ik zal als provinciaal minstens nog deel uitmaken van de algemene vergadering. Zeker ben ik er ook om mijn vervangers te ondersteunen en te adviseren. Media zou ik graag blijven doen, want ik vind dat een heel belangrijk instrument om mensen te bezielen met de salesiaanse spirit. De Avondwoordjes op de achterflap van het magazine zullen dus zeker nog van mijn hand komen. (*lacht*)” – ✠

Wat zegt ons panel?

Zou jij bij een inheems volk kunnen leven?

Lees
p. 16-18

Laurien: "Mocht ik de kans krijgen, zou ik die zeker grijpen. Maar toch liefst niet voor altijd. (*lacht*) Voor een paar jaar, dat wel, maar ik denk toch dat ik ons westerse 'luXeleven' zou missen. Het lijkt me vooral een leerrijke en unieke ervaring om de levenswijze van andere volkeren van dichtbij te zien en hierin op te gaan. Persoonlijk vind ik reizen één van de meest verrijkende ervaringen. De kennis die je opdoet tijdens een reis kan je niet krijgen door boeken te lezen of te googelen."

Aster: "Ik sluit me daarbij aan. Voor een korte periode - pakweg een maand - lijkt me dat wel leuk, maar ik zou mijn leven niet willen opofferen om bij zo'n stam te gaan leven. Al zou ik graag eens zien hoe zij leven: hoe komen ze aan eten, hebben ze bepaalde rituelen ...? Volgens mij zou ik na zo'n ervaring anders in het leven staan. (*denkt na*) Ik denk dat ik dan meer zou genieten van het leven en met minder gelukkig zou zijn."

Luka: "Ik denk dat het een enorme aanpassing zou zijn. Ik zou zoiets misschien voor enkele weken of maanden kunnen doen, maar om daar heel mijn leven te gaan wonen? Dat niet. Daarvoor ben ik een te grote huismus. Ik denk wel dat je door dat primitieve leven probleemoplossend leert denken. Je moet echt out of the box gaan denken, dat lijkt me wel cool! Volgens mij kan onze westerse cultuur nog iets leren van hen. Ik denk dan bijvoorbeeld aan het samenhoorighedsgevoel; dat is iets dat ik écht mis in onze cultuur."

Pieter: "Ik zou het een interessante ervaring vinden. Zulke stammen hebben heel andere normen en waarden dan wij en zoiets ervaren zou voor mij heel leerzaam zijn. Ik denk dat ik dit, net als de anderen, voor een korte periode zou aankunnen, maar niet mijn hele leven. Daar leven zonder mijn familie en vrienden lijkt me moeilijk. Maar ik denk wel dat je er leert dat niet alles wat je hebt vanzelfsprekend is. Eten haal je bijvoorbeeld niet gewoon in de supermarkt, maar daar moet je zelf voor gaan jagen. En je woning moet je ook helemaal zelf bouwen."

Wie zijn ze?

Aster (15) zit sinds september 2022 op school in Don Bosco Groot-Bijgaarden, waar ze ook op het internaat zit. Een beslissing die ze zich niet beklagt, want ze voelt er zich erg goed. Daarnaast doet Aster aan atletiek, meer bepaald afstandslopen.

Laurien (16) is een sociaal persoon die je meestal op de Chiro of bij haar vrienden kan vinden. Ze zit op school in Don Bosco Haacht en ze speelt al sinds haar 5 jaar viool en piano. Sinds kort kwamen daar ook gitaar en basgitaar bij.

Luka (20) is een goedlachse spring-in-'t-veld die iedere zomer als animator op Speelplein Don Bosco Halle staat. Ze studeert voor leerkracht lager onderwijs en haar favoriete quote is 'The noblest art is that of making other people happy.'

Pieter (16) woont in het Nederlandse Rijswijk en zit in het vierde jaar VWO (Voorbereidend Wetenschappelijk Onderwijs). Hij speelt in een jeugdorkest en doet aan de Koreaanse vechtsport Tang Soo Do. Daarnaast is hij juniorleiding bij Don Bosco Rijswijk.

Hoe ga jij om met sociale media?

Lees
p. 14-15

Aster: "Ik zit zelf op TikTok, BeReal, Instagram en Snapchat, maar eigenlijk vind ik sociale media best negatief. Denk maar aan hoeveel mensen online gepest worden of zich onzeker voelen door het zien van de 'perfecte foto'. Maar onze generatie is opgegroeid met sociale media en ik kan mij geen leven zonder inbeelden. Ik vind BeReal bijvoorbeeld wel beter dan Instagram, aangezien je daar meer het 'echte' leven te zien krijgt. Zo zie je dat iedereen wel eens saaie momenten beleeft."

Pieter: "Met BeReal ben ik (nog) niet begonnen. Ik vind het idee achter die app goed, maar in de praktijk werkt het natuurlijk niet zo. De meeste mensen zullen wel even poseren voor een leuke foto wanneer ze hun dagelijkse melding krijgen. En als de foto niet goed is, kan je hem verwijderen en opnieuw nemen. Dus qua concept is het beter, maar ik vind BeReal in de praktijk niet veel beter dan Instagram."

Laurien: "Ik zit best veel op sociale media, maar heb ook wel door dat deze niet altijd het echte leven tonen. Op sociale media worden

altijd maar stukken van iemands leven getoond en dat zijn meestal de goede, blijde stukken. Ik snap wel waarom, want waarom zou je jezelf ongelukkig of lelijk op het internet zetten? Hierdoor vergelijken mensen zich echter met anderen en zitten ze minder goed in hun vel. Maar tegenover het negatieve aspect staat ook het positieve: sociale media geeft ons de kans om te ontdekken hoe de maatschappij aan de andere kant van de wereld werkt."

Luka: "Wat dat 'perfecte leven' betreft, vind ik dat dat wel al verbeterd is. Vroeger vergeleek ik mezelf heel erg met andere meisjes op sociale media, maar de laatste tijd merk ik dat er steeds meer mensen het échte leven delen. Dan denk je: 'hé, dat heb ik ook' en dat is al een stap vooruit. Maar toch vind ik de nadelen zwaarder doorwegen: negatief zelfbeeld, hackers, asociaal gedrag, cyberpesten, enzovoort. Ik overweeg soms alles te verwijderen, maar als ik de enige ben heb ik het gevoel dat ik niet meer zou kunnen volgen."

Hebben dieren een helende kracht?

Lees
p. 20-21

Pieter: “Ik heb twee katten - Luna en Jasper -, drie kippen en verschillende vissen. Jasper houdt erg van knuffelen en komt altijd bij mij op schoot zitten. Als ik me even minder voel, gaat het dankzij hem weer wat beter. Dus dieren helpen wel, maar slechts tot op een bepaald punt. Als je bijvoorbeeld met een depressie kampt, heb je behoefte aan ondersteuning van iemand die kan praten en je advies kan geven. Niet van een dier.”

Luka: “Da’s toevallig: ik heb ook twee katten en enkele kippen! Daarnaast heb ik ook nog een hond, Nalu. Het voordeel van huisdieren is volgens mij dat er altijd iemand bij je is en dat maakt dat je je niet eenzaam voelt. Dieren kunnen ook een goede afleiding zijn door ermee te gaan wandelen, knuffelen, spelen, enzovoort. Ook zijn er veel mensen die ertegen praten en zo hun frustraties of verdriet kwijt kunnen.”

Laurien: “Ik heb zelf geen huisdieren, maar snap wel dat ze een belangrijke rol kunnen spelen. Een huisdier is er altijd voor je: altijd iemand om tegen te praten, altijd steun. Je kan ze vertrouwen, want geheimen doorvertellen zullen ze niet doen. De constante liefde die je van je huisdier krijgt, kan een groot verschil maken. Ik denk dat dat hun ‘helende kracht’ is.”

Aster: “Ik heb ook geen huisdier, maar snap dat je er veel aan kunt hebben. Dieren oordelen niet zoals mensen soms doen. Mijn meter heeft twee hondjes en wanneer er iets is waar ik mij niet goed bij voel, vertel ik het tegen hen. Het geeft me altijd een goed gevoel om te beseffen dat ze daar geen oordeel over hebben en mij nog steeds hetzelfde zien.”

Moeten kinderen met een beperking meer geïntegreerd worden?

Lees
p. 19

Luka: “Het hebben van een fysieke beperking zou niet mogen betekenen dat je geen les kan volgen in een ‘gewone’ school. Ik denk dat het voor deze kinderen veel zal bijdragen aan hun identiteit en eigenwaarde en hen laat beseffen dat ze er ook bij horen. Als leerkracht in spe vind ik het belangrijk dat iedereen met iedereen kan omgaan en dat segregatie wordt weggewerkt. Want ook voor kinderen zonder beperking is het leerrijk en belangrijk om te weten dat er ook mensen met een beperking zijn. En vooral: dat dit gewoon mensen zijn zoals jij en ik.”

Laurien: “Ik vind dat ook belangrijk, want die kinderen moeten niet het gevoel krijgen dat ze anders zijn. Toch lijkt me dit niet zo vanzelfsprekend. Iemand met een beperking heeft vaak extra hulp nodig en het is niet altijd makkelijk om die hulp te krijgen in een ‘gewone’ school en in een ‘gewone’ klas. Het is dus zeker goed, maar volgens mij niet altijd mogelijk.”

Aster: “Ik denk niet dat mensen met een beperking het leuk vinden om steeds bij andere mensen met een beperking te zijn. Ik denk dat sommigen het leuk zouden vinden om eens mee te maken hoe het er op een ‘gewone’ school aan toegaat en ik vind zeker dat ze die kans moeten krijgen. Maar ik kan er mij zeker ook in vinden dat ze zich misschien veiliger voelen in een buitengewone school.”

Pieter: “Zoals Laurien zegt: er moet ook voor gezorgd worden dat de benodigde materialen aanwezig zijn in de school, anders is dit moeilijk. Maar ik ben voorstander. Het is belangrijk om deze kinderen het gevoel te geven dat ze niet anders zijn. Mocht ik zo iemand in mijn klas hebben, zou ik me niet anders gedragen. Ik zou met hem of haar omgaan zoals ik met alle anderen klasgenoten omga.”

“Laat je nadenken over jezelf, onze vooroordelen en de maatschappij”

Het moois dat we delen – Ish Ait Hamou

Volg haar op Instagram en Tiktok onder de naam 'mirthes_bookshelf'

“Het boek dat ik vandaag wil aanraden, is *Het moois dat we delen* van Ish Ait Hamou: wanneer Soumia na vijf jaar eindelijk vrijkomt uit de gevangenis voelt ze zich totaal niet meer thuis in de maatschappij. Bijna iedereen herkent haar van de vele nieuwsuitzendingen en bijna iedereen weet wat ze in het verleden gedaan heeft. De school heeft liever niet dat zij haar broertje gaat halen op school, want dat is te confronterend voor de andere ouders aan de schoolpoort. Ze wordt ook nergens aangenomen om weer aan het werk te geraken, al doet ze nog zo haar best ... Toch probeert Soumia langzaam maar zeker weer in contact te komen met nieuwe mensen. Zo ontmoet ze Hassan, de eigenaar van de buurtsupermarkt. Hij biedt haar een job aan omdat ze in zijn ogen een nieuwe kans verdient. Er wordt Soumia gevraagd om boodschappen naar Luc te brengen, een vaste klant. Luc is een oudere man die niet meer alles zelf kan sinds zijn vrouw is overleden. Soumia is doodsbang dat ze wéér herkend zal worden door haar verleden ... Maar misschien hebben Soumia en Luc wel veel met elkaar

gemeen? Soumia probeert haar verleden achter zich te laten terwijl Luc in en met zijn verleden leeft. *Het moois dat we delen* is een boek dat in mijn hoofd bleef hangen na het lezen. Niet alleen omdat het zo mooi geschreven is, ook omdat de boodschap die erin zit erg waardevol is. Dit boek laat je nadenken over jezelf en over de maatschappij. Want zelfs nu, een paar jaar nadat ik het boek voor de eerste keer gelezen heb, denk ik er soms nog aan. Het is een emotioneel en aangrijpend boek - dat kan ik je met zekerheid zeggen - maar het laat je ook reflecteren over jezelf. Zo laat het je beseffen hoe snel je vooroordelen over iemand kan hebben en het allerbelangrijkste: het laat je nadenken of je jezelf open kan stellen om een verhaal van twee kanten te bekijken; zonder meteen iemand goed of fout toe te wijzen. Het is een actueel boek met een vlotte schrijfstijl waarin geloof, liefde, hoop, haat en vergeving centraal staan.”

– Mirthe De Ruyter (18), oud-leerlinge Don Bosco Genk

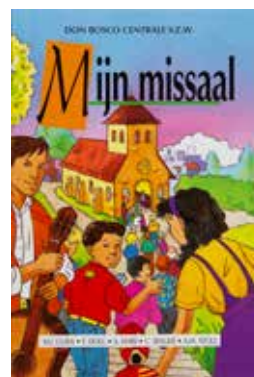
Webshop

Wegen naar Pasen 2023
Prijs: € 6 (excl. verzendkosten)

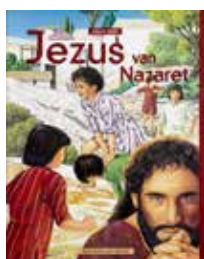
Knutselboek: ik versier Pasen
Prijs: € 3 (excl. verzendkosten)

Mijn missaal
Prijs: € 5 (excl. verzendkosten)

Deze vrijdagavond
Prijs: € 5 (excl. verzendkosten)

Jezus van Nazareth
Prijs: € 10 (excl. verzendkosten)

Bestellen?

In Vlaanderen via www.donbosco.be/webshop of centrale.propaganda@donbosco.be

In Nederland via www.donbosco.nl/webshop of donboscowerken@donbosco.nl

Avondwoordje

Er is een eind gekomen aan een decennium met twee pausen! Niet dat men oneerbiedig zat te wachten, maar de volledige biografie en alle beschouwingen over het leven van de paus-emeritus lagen al een tijdje klaar. Niemand kent de maat van het leven en dus werd nu en dan nog eens een anekdote bijgeschreven op de resterende blanco pagina's van zijn levensboek. Ik kan me voorstellen dat je op dat ogenblik ook zelf de balans opmaakt en kijkt naar de lange jaren - die in de achteruitkijkspiegel van het leven meer de lengte hebben van lange maanden - en vraagt: hoe is het geweest? Een andere paus zei ooit: men moet mij niet herdenken door alle beslissingen op te sommen die ik heb genomen, herinner me liever door te kijken naar datgene wat ik allemaal heb mogelijk gemaakt.

Bart Decancq

Een thuis voor jongeren.